

Arrest

nr. 161 469 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot intrekking van het recht op duurzaam verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 april 2015 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 157 876 van 8 december 2015 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KLOECK, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 16 februari 2007 in het huwelijk met een Belg. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen op 23 juli 2007. Op 10 maart 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F+ kaart, geldig tot 17 februari 2014, nadat hem een duurzaam verblijfsrecht als familielid van een Belg werd verleend.

1.2. Op 22 december 2009 wordt de echtscheiding tussen verzoeker en betrokken Belg uitgesproken.

1.3. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 11 juli 2012 wordt het huwelijk nietig verklaard. Bij arrest van 23 oktober 2014 van het hof van beroep te Gent wordt het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond verklaard en wordt het vonnis van 11 juli 2012 bevestigd.

1.4. Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot intrekking van de F+-kaart en het duurzaam verblijfsrecht van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoeker op 23 februari 2015 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenoot V.W. met wie hij huwde 16.02.07, Hij diende een aanvraag tot vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 22.02.07 in functie van zijn Belgische echtgenoot. Hij werd dezelfde dag in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 23.07.07 werd hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen. Dit verblijfsdocument werd op 10.03.09 omgezet naar een F + kaart. Op 23.10.14 bevestigde het Hof van beroep te Gent (ref AR 2012/2538) het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge (ref 12/0167/A) en vernietigde aldus het huwelijk tussen de betrokkene en V. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdaan. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit bovengenoemd vonnis en arrest

Als een gevolg van het rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken. De F+- kaart moet worden ingehouden.”

1.5. Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarvan verzoeker op 23 februari 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: B.

voornaam: A

(...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op (1)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

Artikel 7, alinea 1:

□ 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten zoals het recht op gezinshereniging. Het verblijfsrecht werd ingetrokken op 02.02.15 door de Dienst Vreemdelingenzaken

| □ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Bij arrest van het Hof van beroep te Gent van 23.10.14 (ref AR 2012/2538) werd het huwelijk van de betrokkene met de Belgische onderdaan Dhr V.W. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en is dus strijdig bevonden met de Belgische openbare orde

(...)”

1.6. Verzoeker dient op 14 oktober 2015 een asielaanvraag in, die op 26 oktober 2015 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in overweging wordt genomen.

1.7. Op 12 november 2015 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus wordt toegekend.

2. Over de gevolgen van de erkenning van de vluchtelingenstatus, vermeld in punt 1.7

2.1. Ter terechtzitting van 13 november 2015 kon de raadsvrouw van verzoeker enkel meedelen dat de asielaanvraag van verzoeker op 6 oktober 2015 in overweging werd genomen door de commissaris-generaal, dat hij een positieve beslissing zou hebben gekregen in het kader van zijn recent ingediende asielaanvraag en dat verzoeker werd vrijgelaten uit het gesloten centrum. De raadsvrouw had toen echter geen stukken om dit betoog te staven.

2.2. Beide partijen waren het er over eens dat de toekenning van een internationale beschermingsstatus, hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus, een invloed kan hebben op onderhavige vordering. De Raad verzocht de raadsvrouw van verzoeker dan ook de nodige stavingsstukken tegen ten laatste 18 november 2015 over te maken. Beide partijen waren het er over eens dat indien stukken worden voorgelegd die een positieve beslissing staven, met name de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er voldoende grond was om de debatten te heropenen.

2.3. De raadsvrouw maakte op 16 november 2015 een beslissing van 12 november 2015 over aan de Raad waaruit blijkt dat de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus van verzoeker erkent.

Gelet op bovenstaande vaststelling werden de debatten heropend teneinde de beide partijen uit te nodigen hierover standpunt in te nemen.

2.4. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), juncto artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting wordt de raadsvrouw gevraagd een standpunt in te nemen over het belang van verzoeker bij het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing tot intrekking van het recht op duurzaam verblijf. Verzoeker werd immers als vluchteling erkend en geniet op basis daarvan van een recht op toelating tot verblijf van onbepaalde duur.

De raadsvrouw voert aan dat verzoeker door de afgifte van de F-kaart in 2009 rechten heeft kunnen opbouwen die door de intrekking van het duurzaam verblijfsrecht verloren gaan. De raadsvrouw verduidelijkt dat hoewel verzoeker heden terug in het bezit is van een onbepaald verblijfsrecht, hij een periode van illegaliteit achter de rug heeft wat implicaties heeft voor een nationaliteitsverklaring. Door een niet gedekte periode van verblijf is er een dreigend verlies van toekomstige rechten. De raadsvrouw wijst tevens op de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) die door de commissaris-generaal intussen is vastgesteld. Nochtans werd hiernaar geen onderzoek gedaan bij het intrekken van het duurzaam verblijfsrecht.

De Raad wijst erop dat verzoeker heeft gekregen wat hij beoogde door zijn beroep, met name de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM hetgeen heeft geresulteerd in de erkenning van de vluchtelingenstatus, de sterkste beschermingsstatus die de Belgische wetgeving kent. Een vernietiging van de beslissing tot intrekking van het duurzaam verblijfsrecht kan verzoeker in dit opzicht dan ook geen voordeel meer leveren.

Wat betreft het geformuleerde belang om de bestreden beslissing tot intrekking van een duurzaam verblijfsrecht te vernietigen om een toekomstige nationaliteitsverklaring niet in gevaar te brengen, merkt de Raad op dat dit belang een onrechtstreeks karakter heeft. Een onrechtstreeks belang volstaat niet om een onontvankelijk beroep tot nietigverklaring in te stellen (RvS 15 mei 2003, nr. 119.408).

Het beroep ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing tot intrekking van het recht op duurzaam verblijf is onontvankelijk.

3.5. Wat betreft het bestreden bevel, dit is de tweede bestreden beslissing, merkt de Raad op dat door de wijziging van de rechtstoestand van verzoeker, die als vluchteling werd erkend waaruit een recht op toelating tot verblijf van onbepert duur voortvloeit, hij niet meer het voorwerp kan uitmaken van een hiermee tegenstrijdig bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verwerende partij gevraagd of het bestreden bevel, in het licht van deze rechtsfeiten, niet wordt ingetrokken. De raadsman van verwerende partij stelt daartoe geen instructies te hebben. Hij betoogt dat het bestreden bevel als ingetrokken moet worden beschouwd waardoor er geen voorwerp meer is en ook geen actueel belang. Later stelt de raadsman dat het bestreden bevel als impliciet opgeheven moet worden beschouwd daar de bestreden beslissing op het ogenblik van haar totstandkoming correct werd genomen.

Daargelaten de vraag of de erkenning van de vluchtelingenstatus waaruit een recht op toelating tot verblijf van onbepert duur voortvloeit al dan niet de impliciete intrekking of opheffing van het bestreden bevel tot gevolg heeft, stelt de Raad tijdens de terechtzitting dat het in casu aangewezen lijkt voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig gegeven werd of niet en of er sprake was van een gebonden bevoegdheid of niet (cf. RvV 23 oktober 2013, nr. 112 609, gewezen in AV).

Ter terechtzitting wordt de raadsman van verwerende partij, in het kader van het recht van verdediging, gevraagd om hierover een standpunt in te nemen. (cf. RvS 20 oktober 2015, nr. 232.625). De raadsman stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c) en RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)).

Deze beoordeling dringt zich in casu op, gelet op de erkenning van de vluchtelingenstatus en de handhaving van het non-refoulement beginsel.

Deze beschermingsdoelstelling wordt meer verzekerd bij een uit het rechtsverkeer halen van het bestreden bevel dan door de loutere verklaring van de verwerende partij dat het bestreden bevel impliciet is ingetrokken of opgeheven, zonder voorwerp is en niet meer kan worden uitgevoerd.

Om al deze redenen dient geen uitspraak meer te worden gedaan de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen in zoverre deze betrekking hebben op het bestreden bevel.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk en de tweede bestreden beslissing wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot intrekking van het recht op duurzaam verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES